Can Alarus,

Yn rhoddi hanes am Ferch yr hon a laddodd Bedwar Plentyn, trwy gyttundeb ei Mam, sef Anna Johnson, a Martha Johnson, pa rai a gafodd ddioddef, 18 o Awst, 1818, yn 26 Mlwydd Oed, ei Mam yn 53 Mlwydd Oed, er rhybudd i bawb, yn Nhref Caerloyw.

Cenir ar Erymiau yr Iwerddon:

THOMAS HARRIS, Abertawe, a'i Cant.

HENAFGWYR a gwyr ieuaingc cydneswch
de[illegible] ynghyd,
Yn awr ar y gwahad mewn galwad oll i gyd;
Mae hwn yn dwys rhybuddio, a'n deffro oll bob rhai,
I mofyn rhan yn awr cyn caffo'r drws ei gau.

2 Roedd merch yn sir Gaerloyw yn hoyw iawn
yn byw,
A'i henw yn ddiammeu mewn geiriau amlwg yw,
Sef Anna Johnson hynod, mae adrodd mawr yw drist,
Ca's ddioddau'n syn mewn gwradwydd o herwydd
gwrthod Crist.

50116

3 'Roedd gwr bonheddig ieuangc yn cadw'i
chwmpni'n hir,
Yn agos saith o flwyddau, mae'r geiriau'n ddigon gwir;
Heb neb yn hollol hysbys fod cyngrair rhwng y ddau,
Ond 'nawr hi ga's roi cyfrif yn gywir am ei bai.

4 Rhyw rai o'i chymydogion ddywedasant wrthi hi,
'Rym ni yn hollol wybod mai beichiog ydwyt ti,
A hi attebodd iddynt, nid wyf fi'n feichiog 'nawr,
Onite dymunwn syrthio yn farw ar y llawr.

5 Ond cyn pen fawr o amser hi aeth yn glafaidd
iawn,
Y nawfed o Gorphenaf, am saith o'r gloch brydnawn,
A'r cymmydogion oedd [illegible] gwylio arni'n ll[illegible]n,
Gael gwybod am ei m[illegible]ddwl mewn tristwch oll o'r bron.

6 Ond O mor rhyfedd ydyw i wrando'r ganiad drist,
Diystyru ei chym'dogion ac hi ro'ws iddynt glust,
Ond mwrddro'i hanwyl blentyn yn gyflym a wnaeth
gwen,
Hi t'rawai yno'n farw yn ddigllon ar ei ben.

7 O'r tŷ hi ddaeth allan yn fuan heb ddim braw,
A'r plentyn bach mewn ffetau, a'r bâl yn y naill law,
Ammes i'r ardd hi redodd heb arni olwg brudd,
A rho'ws e' yno i orwedd a'i guddio wnaeth â phridd.

8 A rhedeg wnae'r cym'dogion yn ddistaw atti hi,
A dywedasant wrthi, Anna, beth yw dy feddwl di?

A hithau pan y clywodd mewn llwgfa syrthiai lawr,
Bu yno mewn gweledigaeth yn agos i dair awr.

9 A chawsant yno'r baban mawr oedd y llais a'r llef,
O ran ei gorph yn ddistaw a'i enaid yn y nef;
Clodd'asant yno'n ddyfnach, 'roedd pawb yn wael
ei wedd,
Fe gafwyd tri yn 'chwaneg yn farw yn y bedd.

10 A chym'rwyd hwynt yn union i garchar mawr y sir
Lle cawsant yno aros ryw ddyddiau meithion hir;
Conffesu wnaeth o'r weithred er gwaeled oedd ei llun,
Mai hi a'i mam a'u lladdodd o'u gwirfodd bob yr un.

11 Sessiwn ddaeth yn gyflym i farnu'r euog ddwy,
Fe'u barnwyd yno'n euog i ddiodde' marwol glwy',
A'r Judge a'i ddagrau lifai ar hyd ei ruddiau'n lli',
Gofynodd yn drist iddynt, a'i euog ydych chwi?

12 Eill dwy a attebasant mai euog o'ent o'r bron,
Nad oedd dim achos cwestiwn o ddeutu'r weithred hon;
A phaswyd yno'r ddedryd i'w hongian yn ddiffael,
Na fydded neb i ammeu mae'r hanes 'nawr i'w chael

13 Pan oeddynt ar y grogbren hwy ddarfynt
godi llef,
Gan waeddi am faddeuant trwy haeddiant brenin nef,
Gwaeddasant, ti a olchaist y dua yma a gaed,
O achub ninnau Iesu, a golch ni yn dy waed.

14 Ni welodd neb fath ymdrech erioed wrth
oisedd ne',
'Doedd gruddiau neb, 'rwy'n credu, yn sychion yn y lle
'Roedd pawb a'u llef a'u calon yn ffyddlon ar eu rhan,
Yn gweddio Arglwydd gwrando ar eu dymuniad gwan.

15 Ac yno fe'u trosglwyddwyd i'r trag'wyddol-
deb mawr,
Buont yno 'nol y gyfraith yn hongian agos awr.
Mae lle i feddwl heddyw, 'nol llais addewid gref,
Eu bod fel hen Magdalen yn llon o fewn i'r nef.

16 Y cyngor wyf fi'n roddi cyn i'm ddibennu'r gân,
Am ffoi at Grist yn union cyn delo'r diluw tân.
Gwrth'nebwn y Diafol ac fe ffy ymaith clyw,
A cheisiwn ras yr Arglwydd, ie, beunydd, tra fo'm byw.

17 Fe fydd yn beth ofnadwy ein gweled yn y farn,
Heb neb yn gwrando'n cwynad, fel sofl oll yn sarn.
O ceisiwn Grist yn llywydd, arweinydd ac yn ben,
Hynny 'rwy'n ddymuno o'm calon byth, Amen.

Williams, Argraphydd, Merthyr.